znalcov o chudé ložiska, alebo o závažné dôvody technické a hospodárske, ktoré kutanie dosiaľ nedovolovaly. Túto zákonnú normu podľa jej znenia nelzä ináč vykladať, než že tou dáva sa právo min. prác ku sľave na mernom a kutebnom a to len v prípadoch, v ktorých podmienky v tejto norme uvedené sú splnené, a že i v týchto prípadoch môže min. použiť tohoto práva výnimečne, čo však znamená toľko, že i v prípadoch, v ktorých podmienky v onej norme uvedené sú splnené, môže síce min. svojho práva k sľave merného a kutebného použiť, avšak že není povinné tak učiniť. Z toho plynie, že strane neprislúcha právny nárok na poskytnutie onej sľavy. Vtedy ale nemôže sť-ľ právom tvrdiť, že žal. úrad zamietnuvši jeho žiadosť za zmienenú sľavu zasiahol tým do nejakého jeho subj. práva (§ 2 zák. o ss) a nemôže sť-ľ vytýkať ani to, že výrok žal. úradu zamietajúci žiadosť sť-ľovu je podstatne vadný preto, že vraj žal. úrad pri zistení toho, že neide v danom prípade o závažné technické a hospodárske dôvody, ktoré kutanie dosiaľ nedovolovaly, nehľadel k znaleckej mienke, ktorú sť-ľ svojou žiadosťou zo dňa 29. marca 1930 žal. úradu predložil. — — —

Č. 10.699.

Jazykové právo: * Podací značka berní správy na rubru přiznání k dani, nahražující straně potvrzení, že, kdy a kde přiznání podala, jest vyřízením ve smyslu § 2 jaz. zák.

(Nález ze dne 11. září 1933 č. 20.582/30.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 5786/26, 2009/23.

Věc: Josef M. v Ch. proti ministerstvu financí o jazykové právo.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l podal k zem. fin. ředitelství v Praze stížnost z 21. ledna 1928 na berní správu v Ch., že přes výslovná ustanovení zákona jazykového odpírá používati tamnímu obyvatelstvu srozumitelného razítka na potvrzení, jež jest vydávati poplatníkům o podaných přiznáních (podle spisů šlo o podání přiznání k dani činžovní učiněné st-lem), a žádal o zařízení, aby zmíněný úřad ve styku s obyvatelstvem používal když ne čistě německého, aspoň dvojjazyčného potvrzení.

Stížnosti nebylo v postupu stolic posléze nař. rozhodnutím vyhověno z těchto důvodů: Podací razítko státních úřadů jest určeno výhradně k interní potřebě a informaci úřadu a to i tehdy, když jest ho použito na rubru, sloužícím podateli za doklad toho, že určité podání bylo u toho kterého úřadu učiněno a kdy bylo učiněno. Poněvadž slovní i číselný obsah tohoto podacího razítka není určen pro stranu, nýbrž jen pro úřad, jemuž se strana může vykázati potvrzeným rubrem, že určité podání učinila a kdy je učinila, a nepozbývá svého interního charakteru ani tehdy, když ho bylo použito jako potvrzení pro podání daňového přiznání, musí výplň razítka býti jen v jazyku státním (odst. 1 čl. 33 nař. vl. ze 3. února 1926 č. 17 Sb. a § 1 zák. z 29. února 1920 č. 122 Sb.). Vlastní obsah rubra, jejž strana musí znáti a sama vyplniti, jest vyhotoven vedle státního jazyka též v jazyku menšiny. Žal. úřad dále ještě zdůraznil, že

podací rubriku opatřenou podací značkou nelze považovati za vyřízení podání (resp. osvědčení) ve smyslu § 2 jaz. zák. resp. čl. 58 odst. 2 jaz. nař., jež vydává úřad straně, poněvadž podací rubrika jest pouhým opisem (kopií) podání resp. částečným výtahem z podání učiněného stranou úřadu, který si strana dává opatřiti podací značkou. Po stránce formální pak opatřují se úřední vyřízení podpisem zodpovědné úřední osoby, čehož v daném případě není. Nejde tudíž v případě podací rubriky opatřené podací značkou ani podle obsahu ani podle formy o vyřízení (osvědčení). Totéž, co řečeno o podací rubrice vyhotovené stranou, platí ovšem i o podací rubrice, která zavedena byla pro pohodlí stran u formulářů předepsaných výnosem min. fin. ze 14. října 1927 a která má rovněž charakter obvyklé podací rubriky, jsouc částečným výtahem z podání stranou učiněného a sledujíc též jediné její účel.

Stížnost proti tomu podaná popírá jako mylný a právnímu cítění se příčící právní názor, že by podací razítko bylo určeno výlučně k potřebě a informaci úřadu, a to i tehdy, použije-li se ho na rubrice, která slouží podateli za doklad, že určité podání učinil a kdy. Stížnost spatřuje v rubrice s otisknutým podacím razítkem v tomto případě vyřízení, při nejmenším osvědčení po rozumu § 2 jaz. zák., případně čl. 58 odst. 2 jaz. nař. o tom, že podatel učinil určité podání, kdy je učinil a konečně že je učinil u správného úřadu. Zájem na osvědčení okolnosti posléz zmíněné stížnost vyvozuje z práva podání učiniti poslem, z čehož pak se podává potřeba míti přesné potvrzení, u kterého úřadu podání bylo skutečně odevzdáno, což zvláště padá na váhu při zaměnitelnosti berní správy s berním úřadem.

Stížnosti nelze upříti důvodnost.

Mezi stranami je nesporno, že rubrum, o něž jde, podle oběžníku min. fin. ze 14. října 1927 o formulářích přiznání k určitým daním přímým pod č. 3 jest určeno k tomu, aby bylo zasláno podateli přiznání jako potvrzení o tom, že přiznání bylo podáno a kolik vložek a ostatních dokladů bylo přiloženo. Podle předtisku tohoto rubra má rubrum obsahovati přitisknuté »podací razítko úřadu«. Podací razítko v tomto případě má doslovně tento obsah: »Berní správa v Ch., došlo dne 12. I. 1928 č..... příloh .....«.

Jazyková úprava rubra, které je vyhotoveno v jazyce státním i německém, není na sporu, nýbrž jde jen o povahu otisku podacího razítka obsaženého na tomto rubru a na ní závislou úpravu jazykovou razítka. Tento otisk razítka je pak v daném případě, jak se z obsahu zmíněného rubra podává, součástí rubra a sdílí tedy povahu, jaká rubru přísluší po rozumu předpisů jazykových. V tom ohledu nelze se tedy přikloniti k názoru žal. úřadu, že podací razítko, i když je ho použito na rubru sloužícím podateli za doklad, podržuje své výhradní určení k interní potřebě a informaci úřadu a zůstává tedy něčím samostatným, na účelu použití v konkretním případě nezávislým. (Srov. Boh. A 5786/26, podle něhož podací značka jest sice zpravidla určena jen pro vnitřní potřebu úřední, za okolností však může nabýti povahy úředního vyřízení, kde totiž vytištění podací značky na podací rubriku stranou předloženou nahražuje potvrzení o tom, že a kdy určité podání bylo u soudu učiněno, jako na př. v řízení soudním podle § 62 odst. 4 jed. ř. soud.)

Pokud dále jde o povahu rubra v ohledu jazykovém, jest je považovati za vyřízení podle § 2 jaz. zák. se zřetelem k stále zastávanému názoru nss-u, že vyřízením v tomto smyslu jest rozuměti projevy úřední, které jsou pro stranu určeny (srovn. Boh. A 2009/23); určení rubra pro strany zde pak není vůbec na sporu.

Žalovaný úřad sice proti uznání podací rubriky se zmíněným razítkem jako »vyřízení« namítá jednak co do obsahu, že podací rubrika jest pouhým opisem, případně částečným výtahem z podání, jednak formálně, že nenese podpisu odpovědné úřední osoby. Avšak podle shora vymezeného pojmu »vyřízení« ve smyslu § 2 jaz. zák. vůbec nesejde na obsahu projevu úřadu a jeho vzniku a, pokud jde o podpis úřední osoby, jest tato jinak obvyklá náležitost příslušným úředním předpisem nahražena prostým otisknutím razítka dotčeného úřadu. Že by takové rubrum bez podpisu odpovědné úřední osoby jako potvrzení nebylo platné, žal. úřad netvrdí.

Je-li tedy rubrum a dále i otisk podacího razítka jako jeho součást »vyřízením« podle cit. § 2 jaz. zák., jest stejně jako pro rubrum v ostatním obsahu jeho důsledně i pro otisk zmíněného razítka uznati povinnost jazykové úpravy podle téhož § 2 jaz. zák.

Č. 10.700.

Četnictvo: I. * Zákonu neodporuje ustanovení § 18 vl. nař. č. 96/30, jímž byla v odst. 1 B a) vrchním strážmistrům ve smyslu § 10 zák. 186/20 a vrchním strážmistrům I. a II. tř. ve smyslu výnosu min. vnitra z 26. února 1919 č. 2017 (Věst. četn. č. 1/1919) stanovena pensijní základna podle II. platové stupnice § 132 zák. č. 103/26, i když byli veliteli stanic. — II. * Četnický vrchní strážmistr, který byl velitelem stanice a odešel před účinností zák. č. 232/22 do výslužby, nemá nároku, aby při úpravě odpočivných platů podle zák. č. 70/30 stanovena byla jeho pensijní základna podle I. platové stupnice § 132 plat. zák.

(Nález ze dne 11. září 1933 č. 8.146/31.)

Prejudikatura: Boh. A 10.484/33.

Věc: Čeněk K. v R. proti ministerstvu vnitra o četnické pensijní požitky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l byl dnem 1. května 1892 po zkušební době počavší dnem 6. července 1891 převzat do sboru četnictva, pak v hodnosti strážmistra I. třídy byl dnem 28. října 1918 převzat do svazku čsl. četnictva a dne 1. března 1919 povýšen na vrchního četnického strážmistra I. tř., kterážto hodnost v roce 1920 změněna na vrchního strážmistra. Dnem 1. května 1921 byl st-l na základě superarbitračního nálezu z 22. února 1921 jakožto »invalida ke každé službě neschopný« přeložen na trvalý odpočinek s roční pensí 9.910 Kč.

Ke st-lově přihlášce z 24. července 1930 o úpravu odpočivných požitků podle zák. č. 70/1930 vyměřilo zem. četn. velitelství v Brně výměrem z 21. srpna 1930 se souhlasem zem. fin. ředitelství v Brně st-li na základě cit. zák. vzhledem k pensijní základně 17.508 Kč, určené po-